Ранком Шворня розбудив телефонний дзвінок. Опанас узяв трубку.

— Слухаю.

— Шворень? Це з редакції "Поетичний дріб'язок". Зараз до вас прийде наш кореспондент. Зустріньте його у всеозброєнні.

Опанас кинув трубку і зарядив пугача. Скоро в кімнату ввалився незграбний і заяложений юнак. Його руда морда була обдерта і вкрита вуграми. Дивився спідлоба полохливо, але нахабно.

— Добрий ранок! Ягоди поспіли. Не ждали? А я от — ніжним тілом у віконце вліз і став.

— Хто ти? — дико вигукнув Опанас, спантеличений появою цього суцільного виродка.

— Я репортер. Я гібрид поезії та прози і газети незаконний син. Ясно? Я мислю образами. Все сказане тут ви можете знайти в моїй збірці "Лакований бруд". Спробуйте зрозуміть.

— Ви з "Поетичного дріб'язку"? — нарешті вибрав паузу Шворень.

— Я скроплюю там поетичну палітру. Питання перше: де, коли, яким чином ви народилися?

Шворень розкрив рота, але виродок не вгавав:

— Мене мати не родила, я родився сам. Мій талант — це мускули машинні, голова — лабораторний лабіринт. Я останнє слово науки. Стою край шляху в жовтім молочаї — відсидів за ділом я в калині. Да, бувало. Ех, летить жирафа понад житом. До речі, де пройшло ваше дитинство?

— Я народи…

— Ага. Я й забув. Біля хати я серцем порожнім напуваю голодних гусей. Кажуть, каламбур. А дозвольте запитати вас, що таке талант? Не знаєте? Ну, от. Талант — це… Стривайте, я відхилився. Отже, де ви навчалися?

Балакучий виродок навіть не збирався замовкнути.

— Я знаю, що прийде мій час і на мою сорочку тріпотливу ручища покладе. Що? Мене дивує ваша нескромність. Ви не смієте перебивати гостя, особливо мене. Ага! Я взнав тебе по голосу і звуку. Крокую рибною землею, скидаю чоботи сушить. Гарно? Сам собі заздрю. А ви знаєте: сіно пахне космосом і бронзою, що мені на пам'ятник кують. До вас не дійде.

У Шворня трусилися руки, він гарячкове виробляв план дій.

— Над чим ви зараз працюєте? — захлинався "терорист". — Я очима чую, вухами я бачу, на моїй долоні всесвіт спочиває.

Він підійшов до дзеркала, глянув у нього і здивовано запитав:

— Це що за злодій? Вбивця? Грабіжник?

— Геній, — просичав, Шворень.

— Справді? А я гадав, що тільки я…

— Дайте йому руку, — порадив, Шворень.

"Терорист" повернувся до дзеркала і простягнув руку… Шворень стукнув його карафкою по тім'ї і жбурнув гостя за двері.

Хвилину було тихо. Потім під міцними ударами двері затріщали і в свіжі щілини ввірвався життєстверджуючий вірш:

Зорі кукурікають в квасолі,

Сіріус присів на перелаз.

В ковдрі неба в зорянім наколі

Віз я Київ милій напоказ.

У Шворня не було вибору. Він кинув писати вірші. Двійник більше не з'являвся.